

[Stein.]

dag bryder sig fejl om de Løfter, som man har givet Landets Befolkning og de arbejdende Erhverv sort paa hvidt. Thi det maa man gøre sig klart, at denne Betænkning er et offentligt Dokument, hvorigennem der er givet Landets Borgere Tilsagn, som de maatte kunne stole paa, og som de maatte kunne indrette sig efter.

Vi har under Udvalgsbehandlingen erklæret, at vi trods alt, hvad der er sket i Mellemtiden, vilde føle os bundne til de en Gang truffene Aftaler. Og vi har erklæret, at vi vilde medvirke til Gennemførelse af Forslaget om et ekstra Kvartals Skat, naar man efter Aftalerne vilde udskrive denne paa Indtægterne for 1932, saaledes at Skatten først skulde betales en Gang i Løbet af det kommende Finansaar. Men man har ikke i Udvalget villet gaa ind i en Forhandling om dette. Sagen har praktisk taget paa Forhaand været afgjort af de tre Forligspartier, og jeg kan da kun her opfordre til at stemme imod Lovforslaget, som det her foreligger.

Paa samme Maade maa jeg anbefale at stemme imod den Tillægsskat paa visse Formuer, som foreslaas. Ikke alene er Udskrivningen af denne Skat i Strid med de Aftaler, jeg nys har nævnt, men Forslaget betyder, at man for det Skatteaar, som er ved at løbe ud, altsaa Skatteaaret 1932—33, annullerer de Indrømmelser, der i Henhold til Loven af 1927 er givet Ejerne af visse Formuer med ringe Afkastning. Ja, man kræver faktisk gennem dette Forslag de allerede effektuerede Skattelemper tilbagebetalt, og det er en Fremgangsmaade, som mit Parti ikke kan godkende og ikke vil være med til.

Det andet af de foreliggende Lovforslag. Forslaget om Ændring i Reglerne for Indkomst- og Formuebeskatningen til Staten, der, som jeg før sagde, hovedsagelig tager Sigte paa Fremtiden, skal først bringes til Anvendelse ved Skatteligningen 1933—34 og har ikke en lignende tilbagevirkende Kraft som det nys omtalte Forslag. Forslaget fremt æder som en Ændring til Loven af 22. December 1927, der jo indførte forskellige Lempelser, dels i Beskatningen af Formuer med ringe Afkastning, dels i Beskatningen af Aktieselskaber. Vi ser fra vor Side i Almindelighed saaledes paa Sagen, at vi mener, at Formueopsparingen her i Landet bør fremmes og ikke hemmes, og de Lettelser, der blev givet ved Loven af 1927, var i nogen Grad en Indrømmelse til denne Opfattelse. Saaledes som Loven var affattet, var den ganske vist noget vanskelig

at arbejde med, men den tilsigtede under visse Forudsætninger at give Afslag i Formueskatten, naar Udbyttet ikke naaede op til 5 pCt., og i Praksis har Loven vistnok virket ogsaa ud over denne Grænse. Nu laver man ganske om paa dette, idet man begrænser Adgangen til Skattelettelser meget stærkt og samtidig bryder med Principperne af 1927. Jeg skal gerne indrømme, at Udformningen af de foreslaede nye Skattebestemmelser gør disse mere haandterlige, men i Realiteten betyder Forslaget en væsentlig Forringelse, og i sin Affattelse er det i Virkeligheden ganske irrationelt. Medens det hidtil har været saaledes, som det er naturligt, at Adgangen til Skattelettelse var betinget af Formueudbyttets Størrelse, altsaa af selve Formuens større eller mindre Afkastning, sættes Formueskatten efter det her foreliggende Forslag i Forhold til den samlede ansatte Indkomst; kun naar den samlede ansatte Indkomst udgør under 3 pCt. af den for samme Skatteaar ansatte skattepligtige Formue, bliver der Tale om Nedsættelse. Der kan jo ikke være nogen Tvivl om, at Princippet af 1927 var det rette, og vi for vort Vedkommende kan ikke gaa med til, at dette ændres, ligesom vi i det hele maa modsætte os, at den Stimulans til Opsparing, som Loven af 1927 giver, forringes.

Hvad Selskabsskatten angaar, annullerer man ved det foreliggende Forslag simpelt hen de Indrømmelser, der blev givet i 1927. Ligesom Lempelsen for Formueskatten havde til Formaal at underbygge Opsparing, saaledes var det Hensigten med de Lempelser, der i 1927 indførtes i Selskabsbeskatningen, at stimulere Konsolideringen. Jeg maa beklage, at man nu vil forlade dette sunde Princip. Det er ikke for meget sagt, at de sidste Aars meget vanskelige Forhold i allerhøjeste Grad har understreget Betydningen af, at der indenfor Selskaberne tilvejebringes forsvarlige Reserver, og jeg kan ikke se rettere end, at det maa være Lovgivningens Opgave at støtte disse Bestræbelser. Indenfor Erhvervene føler man sig ganske naturligt i høj Grad ilde behandlet ved det foreliggende Forslag, saa meget mere som Aktieselskabsskatten i det hele føles og maa føles som en Uretfærdighed, dels paa Grund af dens Karakter af Dobbeltbeskatning, dels fordi den faktisk og praktisk har Karakter af en Særbeskatning af Byernes Erhverv.

Naar man nu gaar til en Skærpelse af Aktieselskabsskatten, vil dette stille den Skattefrihed, der er indrømmet Andels- og Brugsforeninger, i endnu grellere Belys-